

בחמישה בנובמבר אחרי-הצהריים הורה גנרל דפוי לקולונל סידני מרקס, מפקד החטיבה השלישית של הדיביזיה הראשונה, לערוך הסתערות נידת-אוויר עם שני גדודים צפונית למקום לחימתם של הנגנים*. וכפי שהתבטא: להתקיף „במהירות מקסימלית“.

מרקס בחר בגדוד 2, בפיקודו של לויטננט-קולונל אלמר פנדל-טון, ובגדוד 1 בפיקודו של לויטננט-קולונל ג'ק ויטד. ויטד בן השלושים ושש, בעל מבנה גוף מוצק, הוא קצין קשות וקר-מוג, חייל מקצועי בכל רמ"ח אבריו. במקום שבו נאנקים חיילים מוכשרים תחת כובד המשימה, נראה כי הוא נהנה ממנה. מזה ארבעה חודשים הוא מפקד הגדוד, וסבור היה כי הוא יודע את המלאכה כהלכה.

שני הגדודים היו אמורים לנחות באזור-נחיתה בלתי מוכר בבוקר יום המחרת; גדוד 2 בשעה 0830, וגדוד 1 שעה אחת אחריו. הסדר זה לא היה משביע רצון, במיוחד איזור-הנחיתה. ערוץ מלא מים, שעומקו ארבעה מטרים, ורוחבו — שמונה מטרים ביתר אותו לשניים מצפון לדרום. איזור-הנחיתה היה מלבן רחב של שדות אורז, שלא עובדו מזה שנים; רובם מוצפים מים עד גובה הברכיים. ויטד אמר היה לנחות מזרחית לערוץ, ופנדלטון — מערבית לו, ומשם לערוץ חיפוש לאורך שתי הגדות, לכיוון דרום.

השכם בבוקר יום המחרת הצטרף פנדלטון למרקס, ושניהם טסו לדאו-טיאנג לאסוף את ויטד. בטוסם לכיוון איזור הנחיתה, הזהירים מרקס: „איזור-נחיתה זה משופע אש ג'מ 57 מ"מ ו-0.5 מטוס, פ-80' אף הופל ברכבו את האיזור. נפעיל את הארטילריה לריכוך במשך כ-20 דקות“.

מאוחר יותר חג ויטד מעל איזור-הנחיתה בסיוור ממושך, שאנן ובוטח כי הכל מתנהל בהתאם לשיגרה ידועה ומוכרת. לפתע הגיעו ידיעות מדהימות, שהממוהו יותר מכל אשר התנסה בו אי פעם בקרב. את הדברים שמע מלה אחר מלה באוזניות שלראשו: בהמראה מדאו-טיאנג החל מסוק הפיקוד מאבד לפתע גובה, פגע במגדל-כנסייה, התנפץ ועלה בלהבות. במסוק נספה רוב סגל הפיקוד שלו — קצין המבצעים, קצין המודיעין, מפקד הסיוע, הרס"ר ושלושת הקשרים שלו. תוך שניות ספורות ומחרידות נעשה הוא עצמו למנהיג ללא ממשלה, דווקא בזמן שבו היה זקוק לה ביותר. תשעה אנשים נהרגו במסוק, שניים שרדו, פצועים פצעים אנושים. במשך שניה או שתיים היה סחרחר מן ההלם. מסוקו המשיך לרחף באויר, מעבר לאיזור-הנחיתה. אותה שעה הלמה הארטילריה בצדו המערבי של השטח, והמטוסים תקפו לאורך האגף המזרחי. „מה עוד יכולים אתם לספר לי על כך?“ שאל ויטד.

„בטלר נפצע קשה בהתנגשות, אך ישאר כנראה בחיים“, השיב הקול.

פירושו של דבר היה, כי לויטננט-קולונל א. ב. בטלר, מפקד ההיטס, יצא אף הוא מכלל פעולה. בראש-וראשונה יש למצוא לו ממלא-מקום, שכן 15 מסוקים עמוסי-חיילים טסו אותו זמן אל יעד. הוא ביקש מייד מלויטננט-קולונל סטרקר, מגדוד האויריה, למלא את תפקיד מפקד ההיטס, וזה הגיע במהירות מכיוון טאי-ניו, בו השלים עת קצרה קודם לכן משימה עם גדוד 1. 15 המסוקים הגיעו לפניו, ומסוק הפיקוד של קולונל

* שכירי-חרב סינים בשירות האמריקנים.

הפתיחה עם שומר

מרקס „התברג“ למטה, כמעט בגובה פני הקרקע, כדי לסמן בעשן את איזור-הנחיתה.

אש אוטומטית עדיין נורתה מסביב לשוליו של איזור הנחיתה. מסוקים אחדים ספגו פגיעות, אולם הנזק היה מבוטל. פלוגה ב' התארגנה במהירות, פנתה לכיוון פאת היער שממזרח לאיזור, פתחה באש אל תוך היער — ובמהרה פסקה אש האויב.

ואולם, גנרל דפוי, בסיררו במסוקו, ראה את קבלת-הפנים שנערכה למטוסים בגיחות ההתקפיות ולמסוקים הראשונים שנחתו, והסיק מכך כי כוחות האויב שהסתתרו בשיחים רבים מכפי שחשב תחילה. לפיכך הורה מייד על שינוי במשימה, והודיע לקולונל מרקס: „יחא עליך, ראשית כל, להשתלט על השטח השולט לכיוון מזרח, ואחר-כך לבער את שרידי האויב מסביב לאיזור-הנחיתה“.

ויטד נחת באיזור-הנחיתה משהושלמו 45 הגיחות הראשונות, ודאג למצוא ממלאי-מקום למפקדים שנהרגו. הוא „שאל“ קשר ממחלקת הסיור שלו, והודיע לקצין-תצפית-קדמי צעיר, שפעל עם אחת מפלוגותיו, כי הוא מתמנה למפקד סיוע. מרקס הודיעו כי עליו לאבטח את השטח השולט לכיוון מזרח. בשעה 1300 לערך הורה ויטד, כי חמישה פטרולים יצאו לסרוק את השטח המיועד. ארבעה בגודל כיתה, והחמישי — מחלקת סיור, שכללה 31 חוגרים וקצין אחד. הפטרולים נצטוו להתקדם בחמישה טורים נפרדים כחמש-מאות מטרים, ואז להתקשר למפקדת הגדוד. היו אלה השעות החמות של אחר-הצהריים. ההתקדמות היתה קשה. בתחילה טבעו בתוך עשב סבוך, שגובהו מעל לשני מטרים, וצפיפותו רבה כל כך, עד שאי אפשר היה לראות דבר במרחק של צעד. הם נכנסו לתוך יער עד בעל עלנה צפופה, שהגביל את הראות ל-15 מטרים.

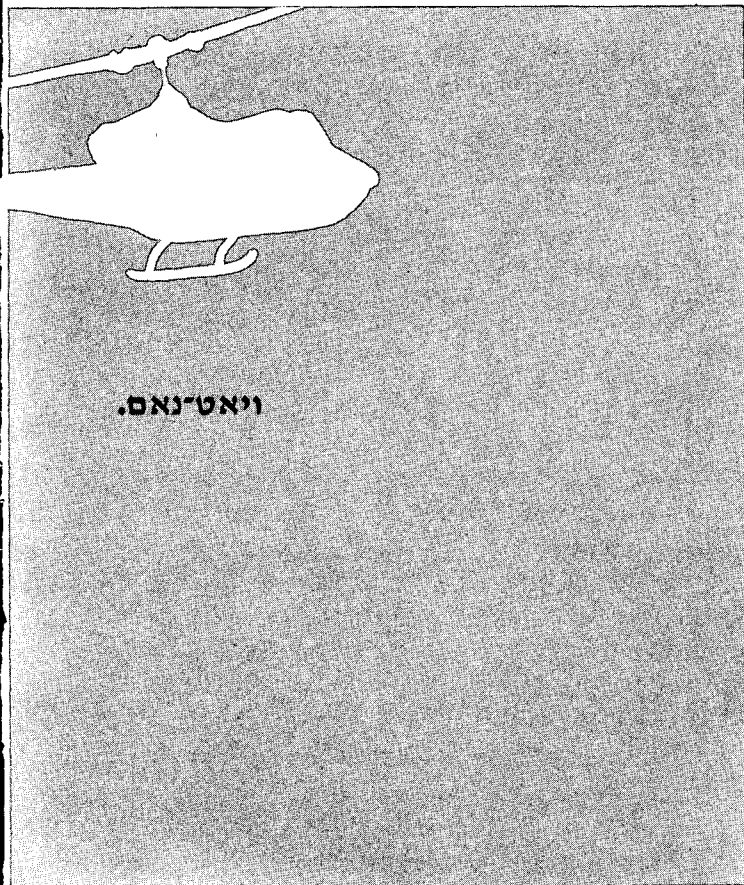
למעלה משעה חלפה.

בשעה 1430 עברו כל הפטרולים את המרחק שנקבע להם ונעצרו כדי לדווח למג"ד כי לא גילו דבר. „המשיכו להתקדם 200 מטרים נוספים“, הורה ויטד. התקדמות זו גולה עוד ארבעים דקות, בלא שהשיגה תוצאות טובות יותר.

ויטד הורה לפטרולים לחזור, כי חשש מפני החשיכה הקרבה. לאחר איבוד זמן זה יאלץ הגדוד לחנות הניית-לילה באיזור-הנחיתה.

לויטננט מרפי, מפקד מחלקת הסיור, השאיר בדרכו חוליית-מארב בת שלושה אנשים, אך זו לא הצליחה ללכוד דבר ברשתה. מרפי התקדם במהירות לפני המחלקה, שכן רצה להזהיר את החוליה כי הטור שב על עקבו. בהתקרבו אליהם נפתחה עליו אש מרובה „קלשניקוב“ מטווח קצר ביותר, והוא נהרג במקום; לגופו חדרו תשעה קליעים. מחלקת ויאט-קונג מוגברת הציבה מארב בין המחלקה לחוליית שלושת האנשים ומרפי, בעלותו על המלכודת, הציל בוודאי אחדים מאנשיו.

מה שעשוי היה להסתיים בטבח הפך להתקדמות מהירה, שנמ-שכה 30 דקות. סמל המחלקה מקארי תפס את מקומו של מרפי. ויטד המריא במהירות במסוקו, וצפה על הנעשה ברחפו מעל המקום. קשר המחלקה סימן בעשן את אגפי המחלקה, וויטד הבחין בעשן המיתמר מעל לתקרת היער. כך הצליחו יחד לטווח את הארטילריה. החשיכה ירדה במהירות. ויטד העדיף לנתק מגע ולכנס שוב את הגדוד, מאשר להסתכן בנסיגה בחשיכה מוחלטת. הוא הורה למחלקה מפלוגה א' להנחית אש-

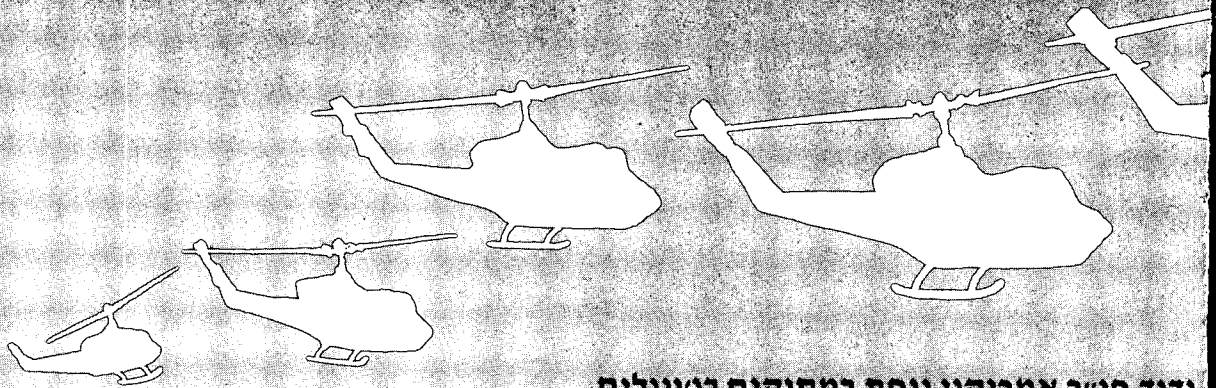
מחפה, בעוד מחלקת הסיור תיסוג חזרה. לשוא חשש. משהת-קדמה המחלקה המחפה, נסוג ויאט-קונג לכיוון דרום-מזרח, בהותירו חמש גויות בשדה הקרב.

בלילה היה איזור-הנחיתה שקט לחלוטין, והדבר לא הפתיע את ויטד. אין לצפות כי ויאט-קונג יתקוף גדוד אמריקני חזק המונה 475 אנשים בתוך המתחם. תהא זו נגיסה גדולה מכדי יכולת ויאט-קונג לעכל, לאחר שדבר הנחיתה נודע להם אך שעות ספורות קודם לכן.

עם שחר בבוקר יום המחרת יצא הגדוד למסע חיפוש והשמדה, בנועו בציר דרום-מזרחי. הגדוד נע קילומטר אחד מזרחה, ואחר המשיך לנוע שני קילומטרים לכיוון דרום-מזרח. כל אותו יום לא נראה כל סימן וזכר לאויב. בשעה 1700 עצר הגדוד עייף ומאוכזב, כדי להקים מתחם הגנתי ללילה בתוך קרחת-יער, שהיתה קטנה מכדי להכיל את כל הפלוגות.

חלק מקרחת היער בוער עוד קודם לכן בנפלים. לא נראו כל סימנים לכך שהמקום שימש את האמריקנים או את ויאט-קונג. החיילים ביערו, באמצעות גרזנים וסכינים, איזור שיספיק לנחיתה חמישה מסוקים בבת-אחת. לפני רדת החשיכה נחתו חמישה מסוקים, ואלה הביאו תספוקת, שכללה: שתי מרגמות בנות 81 מ"מ, 150 פצצות מרגמה לכל פלוגה, מים ומנות-קרב בשפע.

עמדת-האזנה אחת בקצה הצפוני-מערבי של הקרחת דיווחה כי שמעה חמש פעמים במשך הלילה רחשי-תנועות בתוך היער,

גדוד חי"ר אמריקני נוחת במסוקים בג'ונגלים.

אחרי חיפושי-שוא אחר האויב מתארן הגדוד

לחניית-לילה, על-מנת להיפנות מן השטח

בבוקר המחרת.

עם שחר, במקום המסוקים באה הפתעה...

„חושבני“, אמר מאוחר יותר, „כי אנשי הויאט-קונג הגיבו, כיוון שחשו כי נתגלו“, אולם אין הוכחה לכך. מקלע כבד וכ-20 רובי „קלשניקוב“ פתחו באש, מבין העצים שבפינה הצפון-מזרחית של קרחת-היער, על מוצב הפיקוד של ויטד ועל קו העמדות של פלוגה ב'. באותה עת נפתחה אש מרובים רבים וממקלע נוסף על פלוגה א', מן הפינה הצפון-מערבית. במתחם של ויטד היתה ההפתעה שלמה. ויטד פנה אל קצין התצפית הצעיר: „שני מקלעים — פירושו של דבר גדוד בהתקפה. הנחת מייד אש ארטילרית על הפינה הצפון-מערבית“. לאחר מכן הורה למיור הנסן: „דווח על המגע לחטיבה, והבא פקח-אוויר נוסף במהירות האפשרית“. עתה הצטער על כי הורה למרגמות לירות אש כבדה כל כך במשך הלילה, שכן נותרו רק 25 עד 30 פצצות לקנה. הפלוגות נצטוו לפתוח שוב באש, בלא לשנות את הטווח. ויטד התקשר לקפיטן קאטו, מפקד פלוגה ב', והורה לו: „הפעילו את מוקשי הקליימור!“ „כבר עשיתי זאת“ השיב קאטו, „והאמן לי, מולנו אנשים הבקיאים היטב במלאכתם“. זמן קצר לאחר מכן נפגע קאטו והוצא מכלל פעולה. רב"ט קירק ג'יימס, בן עשרים ושש שנים, לשעבר איש חיל-הנחתים, היה מפקד חוליית-מקלע במחלקה שנמצאה בקצה הפינה הצפון-מזרחית. יחד עם טוראי ג'ו גורוני וטר"ש דון דונאלסון, ישן על מיטת דשא ועלים מאחורי שוחת-השועל שלהם, כשצורר מנשק אוטומטי טילטל אותם והעירים. הם זינקו לשוחה, הסתדרו בתוכה, והשיבו אש ברוביהם. הכדורים העלו אבק בפגעים בשריקה בסוללת העפר המחפה על השוחה. ג'יימס

ותו לא! החיילים הצטוו שלא לירות ברובים או באקדחים אלא לעבר מטרות ברורות. הרגמים ומטולגני-הרימונים הורשו לירות לתוך היער מעת לעת; ואילו הארטילריה הנחיתה במשך כל הלילה אש הטרדה ואש אמנעה. ויטד קיווה שהויאט-קונג יעריך את כוחו כקטן-ממדים, הואיל ולכאורה לא יכלה קרחת היער להכיל גדוד שלם. ב-2200 קיבל ויטד הודעה ממפקדת החטיבה בוו הלשון:

„כיוון שלא הצלחתם להקים מגע עם האויב משך כל היום, תפנו מחר בבוקר“.

ויטד הסכים מייד, שכן להלכה היה עליו לשמש כוח חוסם, אך למעשה לא היה צורך לחסום דבר. בשעה 0615 בטרם הפציעה השמש, הורה ויטד כי כל עמדות-ההאזנה יסוגו לאחור. המרגמות בנות 81 מ"מ נצטוו להפגין את שטח היער הקרוב. הן נערכו כך שכל קנה כיסה גורה וביחד כיסו את השטח כולו. כולן צריכות היו לירות בשיטתיות אל העצים כ-150 מטרים מול עמדותיהן; הן אמורות היו לירות 75 פצצות לקנה, ולהותיר לפחות 30. ויטד ערך חישוב גם, כי בכל מרגמה נותרו כ-100—120 פצצות. פקודת האש היתה אמנם בלתי-מקובלת, אם לגקוט לשון זהירה, וכרוכה בכובו רב של תחמושת. עם זאת, יש רגליים לסברה, כי הדבר השתלם יפה בפינה הצפון-מערבית.

בשעה 0620 החל מסך-האש שהקימו המרגמות לפתח תבנית שנשאה חן בעיני ויטד. לפתע הבחין בשישה מוקשי-תאורה המתפוצצים בפינה הצפון-מערבית של המתחם. עד אותו רגע לא שיער בנפשו כי גדודו קרוב ביותר לכוח ויאט-קונג גדול.

העריך, כי מקלע הויאט-קונג נמצא במרחק 30 מטרים לערך מהם, אולם הוא לא יכול היה להבחין באנשים.

ג'יימס ידע כי דבר-מה אינו כשורה באגפו השמאלי. המקלע המוצב שם לא פתח באש. הסיבה היתה תחמושת! טר"ש הווארד בואן נמצא בתפקיד בעמדת-האזנה כל הלילה, במרחק 30 מטרים מן המתחם, ובנסותו להצטרף לפלוגה דקות אחדות קודם לכן, נפגע על-ידי הויאט-קונג. מס' 2, טר"ש ג'קי הול, היה חמוש באקדח 0.45 בלבד ולא נטה להשתמש בו. המקלען, טר"ש ג'ון פרינס, הבהיר את המצב בקראו, "ג'יימס, חפה עלי ואפתח באש". ג'יימס רץ לכיוונו, חמוש ברובה-ציד, ונשאר במקום עד אשר החל פרינס מפעיל את ה"מ-60", ואז הוחלף על-ידי גורוני וחזר לשוחת-השועל שלו.

הארטילריה טרם החלה להמטיר אש על היער, ולמעשה חלפו 20 דקות עד שמילאה אחר דרישתו של ויטד. הסיבה לכך היתה פשוטה: טעות המפקדה הממונה. זו סברה כי הכל כשורה. סוללה א' שנמצאה באיזור-נחיתה אחר, צוותה להתכונן לפינוי אוירי עם אור ראשון. משום כך, משהגיעה קריאתו של ויטד לעזרה, היתה סוללה זו ערוכה להטסה, וזמן רב בוזבו כדי לכוונן שנית את הארטילריה ולהעביר את התחמושת.

ג'יימס דאג, שכן העמדות שלימינו לא ירו אל עבר האויב. הוא זחל לעבר עמדת הפיקוד של המחלקה. בשוחת-השועל הסמוכה, 15 מטרים לימינו, מצא את הטוראי בואן שרוע על הארץ, פצוע קשה מפגיעת כדור בצדו הימני.

ג'יימס קרא לחובש המחלקתי: "חובש, חובש, בוא הנה!" במקום החובש המחלקתי הגיח בריצה מן החשיכה החייל ג'יימס קלי. הוא כרע לבחון את פצעו של בואן. כדור חדר מבעד לכיס השמאלי של חולצתו, חלף על תוהו, וקרע את הלבוש בלי לפגוע בעור. קלי ציחקק בעצבנות. בהצביעו על הקרע, אמר לג'יימס "הבט על זה. האין הוא משונה?" כדור שני פגע בצווארו של קלי והרג אותו מייד, ואחר סטה למטה וחדר אל תוך לבו של בואן. ג'יימס בדק את הדופק של שניהם ואת פעימות לבם, ובהוויכחו לדעת כי שניהם מתו, זחל הלאה.

בשוחת-השועל הסמוכה היו שלושה רובאים, אשר למרות שלא נפגעו, לא ירו. ג'יימס לא הכירם, הגם שהיו מפלוגתו. הוא לקח אותם תחת חסותו, ונתן להם הוראות ברורות: "אתה שם, כרע על ברכיך ופתח באש שמאלה. אתה שם, עשה אותו דבר ופתח באש קדימה. ואתה שם, כרע וירה ימינה". משחלו לעשות כן, לא חדלו עוד לירות.

בשוחת-השועל הבהא, 15 מטרים משם, מצא שני הרוגים מפגיעות כדורים. במרחק שלא עלה על שבעה צעדים מגופו-תיהם, בדיוק בפינה הצפון-מזרחית של קרחת היער, ניצב קר-נמלים בגובה שני מטרים, וצורתו כציון גבול. מאחוריו הגיחו חמישה לוחמי ויאט-קונג, אחד מהם נושא מקלע. ג'יימס בחר בו כמטרה, וירה לעבר השיח ברובה-הציד שלו. שלושה מהם רצו חזרה אל השיחים. החמישי קפץ אל מאחורי קן-הנמלים, ופתח באש על ג'יימס ב"קלשניקוב". ג'יימס השתטח, נצר אשו, והמתין עד שלוחם האויב יוציא את ראשו לצדי מחסהו. משאירע הדבר, ירה יריה נוספת, שקטלה את לוחם הויאט-קונג מטווח 20 מטרים.

לאחר מכן חזר לרגע אל שלושת האלמונים ואמר להם: "אתם האנשים-הלוחמים היחידים שנותרו באגף זה. על כן המשיכו ללחום".

„כך נעשה!“ השיבו כאיש אחד, והוא חש הקלה בשמעו זאת. עתה המשיך גיימס לחול לעמדת הפיקוד של המחלקה, לאחר שהביט בשעונו: השעה היתה 0652. בעמדת הפיקוד מצא את לויטננט קיסלר מוטל מת. כדור מקלע 0.5 פגע בראשו. סמל המחלקה אוליבר, שנפגע בכדור בריאתו, עדיין ניסה לעשות את מלאכתו. הוא היה צמוד למכשיר הקשר, באמרו למישהו „קרבו לכאן את הגיחות ההתקפיות, קרוב מאוד.“

טר"ש טורן, שהיה הקשר של קיסלר, ניסה גם כן להתקשר עם „החוק“, וקולו נשמע מיזאש קמעה בקראו אל המכשיר „בעזו שש, כאן משה שש“. לא בא כל מענה; מכשיר הקשר הפלוגתי יצא מכלל פעולה.

לפתע נוכח גיימס כי כל אנשיה של מפקדת המחלקה פצועים, ללא טיפול. בין הפצועים היו שני הקשרים, החובש המחלקתי, ואחד ממפקדי הכיתות.

בעוד שטורן הפצוע ברגלו, המשיך למלא את תפקידו, והקשר האחר הוצא מכלל פעולה על-ידי פגיעה שספג בכתפו, היה סמל מואיואיוול, המ"כ שנפגע משלושה כדורים ושני רסיסי רימון, שורק כאילו היה זה יום חג.

„נפצתי פציעה חמורה“, אמר לגיימס, „אני סבור שחטפתי כדור בעמוד-השדרה, ודומה ששותקתי. זו צריכה להיות פגיעה בול“, גיימס נדהם לנוכח התנהגותו האמיצה, אך גם מפי שאר הפצועים לא נשמעה יבבה.

בדקות הראשונות היה לויטד, במוצב-הפיקוד שלו בקצה הדרומי של קרחת היער, מושג מעורפל בלבד על הנעשה בפלוגה ב'. הוא הבין כי הקו ספג מכה כבדה; האש האמריקנית, שבאה מכיוון הפינה הצפון-מזרחית, היתה דלילה מאוד. ויטד שתת דם כמעט מראשית הקרב; רסיס-רקטה פגע ברגלו הימנית. „גש לשם וראה מה המצב“, אמר לקפיטן פרנטיס, מפקד פלוגת המפקדה. „קח גם שני חובשים“. פרנטיס יצא לדרך, ועמו החובשים קלי ודולו. התלוה אליהם גם מדי, הקשר ה„מושאל“ של ויטד. הסיור הושלם במהרה. את גורלו של קלי חרץ המקרה העיוור למוות, בקו הקיצוני, משנענה לקריאתו של גיימס לעזרה. על הקבוצה הקטנה היה לחצות ארבעה אזורים מוכי אש-מקלעים בעת עריכת הסיור הקצר, ואז עשה קלי צעד גורלי, שגרם למותו בטרם יכול היה להושיט עזרה למישהו. משחזרו פרנטיס ומדי לרווח לויטד, נשאר דולי במקום; אף הוא נפצע פצעי מוות, טרם הצליח לעזור לאיש מן הנפגעים. בשוכם למוצב הפיקוד דיבר מדי ראשון: „ישנם נפגעים רבים משתוכל לדמות, נוצר בקע רחב בגורה של פלוגה ב'“.

ויטד לא היסס אף לרגע. „טול את הפיקוד על פלוגה ב'“, הורה לפרנטיס. „כנס את כל מחלקת הסיור, והודע לי למה אתה זקוק עוד. אולם הפעם קח עמך את הקשר שלך, והשאר לי את מדי“.

הם יצאו לדרך מייד.

נראה היה לויטד כי אש המקלעים של הויאט-קונג מוסטת מקו שוחות-השועל, ומכה עתה באיזור שלו. כן נחת בשטח מוצב-הפיקוד ברד רקטות בקצב של ארבע בדקה. משהאיר היום, יכלו לוחמי הויאט-קונג לראות בבירור את האנטנות המזדקרות מעל מוצבו של ויטד, ולכבדן באש כבדה. חמש סוללות-ארטי-לריה החלו יורות לעבר סבך השיחים שמדרום-מזרח לקרחת היער, וויטד כיוון את המטוסים התוקפים לצדו הצפוני של היער. היעפים — שישה במספר — נערכו ממזרח למערב, והמטוסים הטילו פצצות נפלם ופצצות נגד אדם. תקיפות אלה, שפגעו

ישר במטרה, השתיקו את אש האויב נגד חזיתה של פלוגה א'. שלושים דקות לאחר שהחל הקרב, נשמעו שריקות רבות ותקי-עות חצוצרה מחוץ למתחם. ויטד ידע, כי ההסתערות החזיתית של האויב קרבה ובאה. הוא הודיע ברדיו: „הניחו להם להתקרב ואז תנו להם מנה גדושה במוקשי הקליימור“.

אנשי הויאט-קונג התקרבו עד כדי כך שקרעו שלושה מתילי הקליימור; אולם ההתקפה נבלמה, ורבים מהם — רבים אף מאלה שנהרגו מהתפוצצות מוקשי הקליימור — נקטלו בנסותם לסגת. בגורת האש של פלוגה א', נהרג קפיטן פוטמן מצרור-מקלע. תשעה כדורים פגעו בראשו, וחמישה מהם חדרו את קסדת-הפלדה שלו. שלושת מפקדי המחלקות לא נפגעו ומילאו את תפקידיהם, אך ויטד החליט — באורח שרירותי — להעביר את הפיקוד על הפלוגה לרב-סמל וולי.

במוצב-הפיקוד של הגדוד נפגע מדי הקטן, הקשר ש„נודב“, בשעה 0800. ארבע פעמים הלך לבדו לקוי פלוגה ב', נושא תחמושת ורימוני-עשן, כדי לאפשר את סימונו של קו ההפצצה למטוסים. לאחר הפעם הרביעית נפגע בצדו על-ידי רקטה, שכמעט קרעה את ידו הימנית.

את המאמץ האחרון שלו, הפנה האויב נגד הפינה הדרום-מזרחית במתחם. היתה זו הסתערות של פלוגה, שנהדפה על-ידי מחלקה בת 21 אנשים, בפיקודו של לויטננט מקוי, בן עשרים ושתיים. לאחר התכשות שנמשכה 10 דקות, היו 11 גויות-אויב מוטלות מחוץ לקו של מקוי בעוד שהוא עצמו לא סבל אבדות נפש.

ב-0900 קרא פרנטיס לויטד. „איני יכול להשמיד את שלושת המקלעים היורים על הפינה הצפון-מערבית“, אמר, „כל מקלע נמצא מאחורי עץ מהגוני, ואיננו יכולים לעשות דבר נגדם“. ויטד הורה לוולי מייד: „פקוד על אנשיך להיצמד ככל האפשר לקרקע; אני מכניס גיחה ישר עליך“. וולי פקד על אנשיו: „רדו לשוחותיכם. הישארו שם. איש לא יירה“.

המטוס הכודד ביצע יעף אלכסוני מעל המתחם. הפצצות הקטנות הראשונות פגעו במוצב-הפיקוד של וולי, אך לא התפוצצו. שתי הפצצות הבאות התפוצצו בין המקלעים, השמידום והרגו גם את רוב צוותיהם.

וולי הבין כי יוכל לקום ולהתמתח. היה צורך להחליף את מוקשי הקליימור ולפנות את הנפגעים. מסוקי פינאי הנפגעים הנמיכו טוס אותה שעה מעל קרחת היער. אש מעטה הונחתה עדיין מן השיחים, אך זו נשמעה מרוחקת ונראה שלא כוונה למטרה מסויימת.

החובש הבכיר פג' לא היה מעודד כלל וכלל. כדורים אחדים שרקו ליד אוזניו. בהשתוחחו בשוחת-השועל, כדי לבחון את המצב, ראה לבסוף תנועה בענפיו העליונים של עץ מהגוני סמוך אליו.

הוא הפנה את תשומת לבו של וולי לכך: „יש שם צלף, חסל אותו“. וולי ריסס את הענפים העליונים של העץ במקלע „מ-60“, והצלף צנח ארצה, אוחו עדיין ברובהו האוטומטי. ברד-הכדורים קרע את החבל שקשר אותו לעץ.

מאוחר יותר אותו יום ערך גדוד 2 סריקה לאורך רצועת השיחים לכיוון דרום-מזרח, משם פעלו התותחים. הסריקה גילתה 39 גויות אנשי ויאט-קונג, רובן מושחתות צורה. זו היתה אחת הפעמים בהן פגעה הארטילריה „בול“ בבסיס האויב — שלא בכוונה.